

РЕШЕНИЕ

№ 291

гр. София, 14.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 17.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7513** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ.

Ищецът [фирма], ЕИК[ЕИК] е предявил иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1356.00 лв. за направени разноски по съдебно обжалване на наказателно постановление (НП) № НП-436/17.12.2014 г. на председателя на КЕВР, председателя на КЕВР, по НАХД № 449/2015 г. на РС – [населено място].

С определение от 17.12.2019 г. съдът присъдени адм.д. № 7501/2019 г. на АССГ, 18 с-в. Последното е образувано по искова молба, предявена от [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Комисията за енергийно и водно регулиране за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1356.00 лв. за направени разноски по съдебно обжалване на НП № НП-366/17.12.2014 г. на председателя на КЕВР, по КНАХД № 10181/2016 г. на Административен съд Велико Търново, образувано по жалба рещу решението по по НАХД № 449/2015 г. на РС – [населено място].

Ищецът твърди, че с посоченото по-горе НП му е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв. за извършено административно нарушение, като впоследствие НП е било отменено. В производството пред РС и Адм.С е бил защитаван от АД „В., Ж. и партньори“, като е сключил договор за предоставяне на правни услуги и реално е заплатил възнаграждение от 1356 лв. Ето защо претендира сумата от по 1356 лв. – разноски за всяка една от инстанциите, ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното плащане на главницата, както и разноски по това дело.

Ответникът Комисията за енергийно и водно регулиране оспорва исковете. Твърди, че ищецът е имал юрисконсулти, които е могло да осъществяват правната защита. Ползването ѝ е въз основа на субективната преценка на ищеца. Адвокатската защита не е пряка и непосредствена последица от съответния акт. Счита, че приложение следва да намери чл. 190, ал. 1 НПК. Твърди, че делото е с изключително ниска правна и фактическа сложност, поради което иска заплатеният хонорар да бъде намален до минимум. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП счита, че исковете са основателни.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, както и събраните по делото доказателства, намира следното:

С НП № 436/17.12.2014г. на председателя на КЕВР, на дружеството-ищец е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв. на основание чл.206, ал.1 от Закона за енергетиката. С решение № 22/ 24.02.2016г. по НАХД № 449/2015 г. на РС – Свищов постановлението е отменено. С решение по по КНАХД № 104/2016 г. на Административен съд Велико Търново, образувано по жалба рещу решението по НАХД № 1463/2015 г. на РС – Свищов, обжалваното решение е оставено в сила.

С договор за правна защита и съдействие № 4406/9.4.2015 г., сключен между ищеца и АД „В., Ж. и партньори“ е уговорено възнаграждение от 1356 лв. за осъществяване на правна защита и процесуално представителство пред съответния районен съд във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на наказателно постановление № 436/ 17.12.2014г. на председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/. Възнаграждението в размер на 1356 лв. е платимо по банков път по посочена в договора сметка в 10-дневен срок от издаване на фактура. Такава е издадена на 9.4.2015г., а възнаграждението е платено, видно от платежно нареждане за кредитен превод от 17.4.2015г.

В производството пред първа инстанция ищецът е бил представляван от АД „В., Ж. и партньори“. Последното, от своя страна е преупълномощило адв. И. Л., който от своя страна е преупълномощил адв. И. А.. Пред касационната инстанция ищецът е бил представляван от адв. А..

С договор за правна защита и съдействие № 8095/19.4.2016 г., сключен между ищеца и АД „В., Ж. и партньори“ е уговорено възнаграждение от 1356 лв. за правна защита и процесуално представителство пред Административен съд Велико Търново в производство, образувано по касационна жалба на ДКЕВР срещу решението, постановено по НАХД № 449/2015 г. на РС – Свищов. Възнаграждението е платимо по банков път в 10-дневен срок от издаване на фактура по договора. Издадена е такава на 10.6.2015 г., сумата по която е постъпила по банковата сметка на адвокатското дружество на 18.6.2015г., видно от кредитен превод.

Предвид така установеното съдът намира от правна страна следното.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Фактическият състав на предявените главни искове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на

административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

В процесния случай съдът намира, че се установява наличието и четирите предпоставки. От събраните писмени доказателства се установи осъществяването на процесуално представителство на ищеца от адвокат по дело от административнонаказателен характер, приключило с отмяна на наказателно постановление, за което представителство същият е направил разноски пред въззивна и касационна инстанции. В производствата по ЗАНН субсидиарно са приложими правилата на НПК, които не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона не е предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на наказателно постановление, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, която не е възстановена и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл. 4 ЗОДОВ /в този смисъл и ТР № 1/15.03.2017 г. по ТД № 1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

Ищецът проведе успешно главно доказване на реално причинената вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт. По делата, приключили с отмяна на обжалваното НП, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт. В горесцитираните договори за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 1356 лв. с включен ДДС пред въззивна инстанция и 396 лв. 1356 лв. с включен ДДС – пред касационна, като е доказано реално извършено плащане в това производство. Предвид изложеното главните искове са доказани по основание.

Относно размера на исковете: От мотивите на тълкувателно решение № 1/ 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството. Съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исковата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив. Съдът не споделя доводите на ответника, че ищецът е разполагал с достатъчно специалисти - юрисконсулти, които биха могли да осъществяват защита срещу наказателното постановление, поради което ползването на адвокатски услуги не е било необходимо. На първо място, видно от приетата по делото и неоспорена от ответника справка изх. № EPN-4512/11.07.2019 г., за периода 2014-2016 г. ищецът не е разполагал с юрисконсулти или лица с юридическа правоспособност, назначени по щат. Същият е ползвал такива, назначени по втори трудов договор, на непълно

работно време. Наред с това съдът намира, че преценката на ищеца дали да наеме адвокат или да използва назначените юрисконсулти не подлежи на съдебен контрол. Тази преценка е проявление на неговата търговска самостоятелност относно начина на осъществяване на цялостната дейност на дружеството, в която се включват и защита на интересите му по висящи имуществени спорове. Дори да бъде доказано наличие на достатъчен брой юрисконсулти, този факт не обуславя извод за недопустимост на ангажиране на адвокатска защита – служебно известен на настоящия съдебен състав е фактът, че се касае за оспорване на множество наказателни постановления, издадени от председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/ срещу ищцовото дружество, които са били предмет на разглеждане в множество районни и административни съдилища в различни населени места в страната. Липсват ангажирани от ответника доказателства ищцовото дружество да е разполагало с наети по трудово правоотношение юрисконсулти с място на работа в съответното населено място или такова, близко до него. Ето защо, съдът приема, че направеният разход от страна на ищцовото дружество за адвокатска защита е бил необходим /така реш. № 2804/ 26.02.2019г., № 3483/ 11.03.2019г., № 7873/ 27.05.2019г. на ВАС/.

Ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение до посочените по-горе размери, за всяка от инстанциите. Те са определени съобразно нормата на чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2 и § 2а от ДР на Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Наредбата е подзаконов нормативен акт, приет на основание чл. 36, ал. 2 ЗА, която изрично посочва че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. Нещо повече - договарянето на адвокатско възнаграждение под установения размер в чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредбата е предпоставка за образуване на дисциплинарно производство срещу адвоката по смисъла на чл. 132, ал. 1, т. 5 ЗА. Тъй като платеното от ищеца в административнонаказателното производство възнаграждение е в минимален размер, то с оглед разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, съдът намира искането на ответника претендираното обезщетение да бъде редуцирано поради прекомерност, за неоснователно.

Действително, съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но съобразно нормата на чл. 36, ал. 2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер. Съдът не споделя доводите, че разрешението, дадено от Съда на Европейския съюз/ Решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16/, обосновава извод за противоречие на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения с разпоредбите на съюза, респективно - съставлява основание за съда да не я приложи. Европейският съд е посочил, че местната юрисдикция, съобразно действащата в страната правна рамка следва да направи оценка за целите, които преследва нормативният акт. Това същата следва да стори по установения в страната правен ред. Такъв, съобразно действащото национално законодателство, е предвиден в Закона за нормативните актове и АПК. Законът за адвокатурата е предвидил възможност Висшият адвокатски съвет като представителен орган на адвокатурата да приема подзаконови актове, свързани с дейността на адвокатурата. Делегираното правомощие

да приема актове, свързани с нейното самоуправление, е израз на публичната власт на народа. Ето защо съдът споделя становището, че легитимните цели, които се преследват с наредбата, не са свързани единствено и само с конкуренцията на вътрешния пазар, а и с преследването на възложените по силата на чл. 134 от Конституцията задължения на адвокатурата да защитава правата и интересите на гражданите, в условията на независимост от останалите власти, което би могло да бъде постигнато единствено чрез самоуправление и самоиздръжка. В този смисъл приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения представлява израз на частично делегираната ѝ по закон нормотворческа публична функция при спазване на принципите на самоуправление и самоиздръжка. С оглед на това, възражението на ответника, че Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения не може да намери приложение предвид практиката на съда при Европейския съюз и на основание чл.15 ЗНА поради нейното противоречие с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, са неоснователни.

За да прецени дали претендираният размер на платените от ищеца адвокатски възнаграждения е справедлив и обоснован, съдът съобрази от една страна, че се касае за множество еднотипни дела, които предполагат почти идентична предварителна подготовка, свързана с проучване на доказателства, относима правна уредба и с изготвяне на съответните жалби срещу НП. От друга страна взе предвид размера на отделните наложени санкции, който, самостоятелно преценен, повишава допълнително отговорността за качеството и ефективността на положения адвокатски труд по всяко отделно производство. Съдът съобрази и факта, че се касае за множество оспорвания, в различни населени места, което предполага разходване на допълнителен професионален и времеви ресурс от страна на процесуалния представител на ищеца, извън обичайните командировъчни разходи. Видно от приложените НАХД и КНАХД, по първото от тях пълномощникът на ищеца е изготвил жалба, участвал е активно в едно открито съдебно заседание. В хода на касационното производство същият е представлявал дружеството-ответник в съдебно заседание и е представил писмени бележки. Съдът приема, че уговорените и заплатени възнаграждения за всяка от съдебните инстанции в минималния, предвиден в чл. 18, ал. 2 от Тарифата за минималните адвокатски възнаграждения, е справедлив и не са налице законови предпоставки за намаляването им. При договаряне на минимален хонорар по Наредбата, страните очевидно са съобразтой е съответен на особеностите на производствата: многобройните дела, ниска фактическа и правна сложност, еднотипност на правните спорове и въпреки високия материален интерес, са уговорили минимално възнаграждение съобразно него.

Предвид изложеното съдът намира предявените искиви претенции за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняващо се на направени съдебни разноски, свързани с отмяната на наказателното постановление за основателни, поради което следва да бъдат уважени в пълен размер, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковете – 2.7.2019 г. за разноските пред първа инстанция и 2.7.2019 г. за разноските пред касационната инстанция, до окончателното изплащане на главниците.

В съответствие с чл. 81 ГПК е дължимо произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид уважаване на исковата претенция в пълен размер, основателна е претенцията на ищеца за

присъждане на сторените в производството разноски. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК, подкрепен от писмени доказателства, установяващи сторени по делото разноски в общ размер на 842 лв., в т.ч. 50 лв. заплатена държавна такса по всеки от двата приети за съвместно разглеждане в условията на обективно кумулативно съединяване главни иска, и 792 лева – общ размер на заплатено адвокатско възнаграждение по два договора за правна защита и съдействие по първоначалното и присъединеното дело.

Съдът намира възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в това производство за основателно – съответстващо на принципа за добросъвестност при упражняване на процесуални права (чл. 3 ГПК) поведение е ищецът да предяви вземането си, произтичащо от един и същ правоувреждащ юридически факт (отмяна на НП) с една искова молба. Изборът на ищеца да образува две отделни производства, по всяко от които да плати отделни адвокатски възнаграждения, не кореспондира с посочения принцип на добросъвестност, а никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение, поради което върху ищеца следва да бъде възложена тежестта от присъждане само на онова заплатено от него адвокатско възнаграждение, което би му се следвало при добросъвестно упражняване на процесуални права във връзка със защитата на претендираното от него накърнено материално субективно право. Предвид ниската правна и фактическа сложност на делото, проведеното едно открито съдебно заседание, извършените в хода на делото процесуални действия от пълномощника на ищеца, многобройните идентични дела, настоящият съдебен състав намира, че всяко възнаграждение, в размер по-голям от минималния по Наредба № 1 би било прекомерно. Материалният интерес на делото е 2712 лева, поради което, при приложение на чл. 7, ал. 2, т. 2 от същата наредба, дължимото възнаграждение е в размер на 419,74 лева без ДДС и 503,81 с начислен ДДС. Направените разноски за заплатена държавна такса в общ размер на 50,00 лева следва да бъдат възстановени от ответника в пълен размер. Така общият размер на разноските, които следва да бъдат присъдени в полза на ищцовото дружество е 553,81 лева, а за разликата до 842,00 лева, претенцията му като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес ДА ЗАПЛАТИ на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 1356,00 (хиляда триста петдесет и шест) лева, както и сумата от 1356,00 (хиляда триста петдесет и шест) лева представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди- направени разноски за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на наказателно постановление № НП-436 от 17.12.2014г., издадено от председателя на Комисия за енергийно и водно регулиране, заедно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 2.07.2016 г. до окончателното изплащане на задължението; сумата от 553,81 (петстотин петдесет и три лева и 81 ст.) лева, съдебни разноски пред настоящата съдебна инстанция, като ОТХВЪЛЯ искането за разноски за разликата до пълния предявен размер от 842,00 лева.

Решението е постановено при участието на прокурор от СГП.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ ПРЕД ВАС В 14- СРОК ОТ СЪОБЩЕНИЕТО ДО СТРАНИТЕ, ЧЕ Е ИЗГОТВЕНО.

СЪДИЯ: